

βλύζω Θράκ. (Μυριόφ. Στέρν.) ἀνεβρουβλάω Θράκ. (Στέρν.) νιβρουλάου Θράκ. (Κομοτ.) γ' ἐνικ. πρόσσωπ. ἀναβλεῖ Πόντ. (Σινώπ.) Μετοχ. ἀνεβλυσμένος Πάρ.

Τὸ ἀρχ. ἀναβλύζω. Ὁ τύπ. ἀναβιβλύζω ἐκ διπλασιασμοῦ. Πβ. ἀναβελάζω - ἀναβιβλελάζω κττ. Ὁ τύπ. ἀνεβρουβλάω κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων. ἀναβρύω. Ὁ τύπ. ἀναβλεῖ ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀναβλῶ. Ὁ σχηματισμὸς περισπωμένων ρ. παρὰ τὰ εἰς -ζω συνήθης, πβ. αἵματοκυλίζω - αἵματοκυλῶ κττ.

1) Ἀναδίδω ὑγρόν, ἀναβρύω ἔνθ' ἀν.: Τὸν νιρὸ νιβρουλῆ Κομοτ. || Φρ. Ὁ δάφο τοῦ βερρὴ ἀναβλύζει κρασάκι Κρήτ. Κακία ἀπὸ μέσα τως ἀναβλεῖ Σινώπ. Συνών. ἀναβλύάζω, ἀναβολάζω 2, ἀναβρύω. 2) Ἡ παθ. μετοχ. ἀνεβλυσμένος = ὁ εὐτυχὼν καὶ δίδων, ἐλευθέριος Πάρ.

ἀναβοήθεια ἡ, ἀμάρτ. ἀνιβούθεια Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβοηθῶ.

Βοήθεια, συνδρομή: Νὰ διοῦμι κὶ μεῖς ἀνιβούθεια. Συνών. *ἀναβοήθημα.

***ἀναβοήθημα** τό, ἀνεβούθισμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβοηθῶ, παρ' ὁ καὶ ἀνεβουθίζω, ὅθεν ὁ τύπ. ἀνεβούθισμα.

Ἀναβοήθεια, ὁ ἰδ.: Ἐ καμέν', ἀνεβούθισμα ποῦ μοῦ τό 'καμες, πρὸ καλὰ θὰ τὰ καταφέρω μοναχός μου!

***ἀναβοηθητής** ὁ, ἀνεβουθιστής Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβοηθῶ, παρ' ὁ καὶ ἀνεβουθίζω, ὅθεν ὁ τύπ. ἀνεβουθιστής.

Ὁ βοηθῶν τινα, ὅπως κάμη ἔργον τι.

ἀναβοηθῶ ἀμάρτ. ἀνεβουθῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνεβουθῶ Νάξ. ἀνιφουτῶ Λέσβ. ἀνιφτῶ Κυδων. Λέσβ. ἀνεβουθίζω Νάξ. ἀνεβουθίζω Νάξ.

Τὸ μεσν. ἀναβοηθῶ. Πβ. Δούκα Βυζαντ. ἱστορ. 123,22 (ἐκδ. Βόννης) «μετακαλεσάμενοι οὖν τοὺς δοκιμωτάτους τῶν ἱατρῶν... ἀνεβοήθουν αὐτὸν τάχα».

Παρέχω συνδρομήν, βοηθῶ τινα νὰ κάμη τι ἔνθ' ἀν.: Θές νὰ σ' ἀνεβουθήσω; — Καὶ λές το κι ὅλα; Ἐλα νὰ χαρῆς τὰ παιδιά σου, ἀνεβουθήσέ με! Ἀπύρανθ. Ἐλα νὰ μ' ἀνιφτήσης Κυδων. Μὲ ἀνιφούτ'σι Λέσβ. || Παροιμ. Ἀνιφούτα μι φτουχὲ νὰ μὴ γίνου σὰ τοῖ σὲ (ἐπὶ ἀναξίων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἀξιοῦν νὰ βοηθοῦν ἄλλους) αὐτόθ.

ἀναβοῖζω, ἀναβοῶ Πελοπν. (Μάν.) ἀναβοῖζω Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Λεῦκτρ. Μάν.) ἀναβουίζω Ἡπ. — ΜΦιλήντ. Θρῦλ. 15.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναβοῶ.

Α) Ἀμτβ. 1) Κραυγάζω, φωνάζω δυνατὰ Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μάν.) 2) Ἀντιβοῶ, ἀντηχῶ Ἡπ. — ΜΦιλήντ. ἔνθ' ἀν.: Ἀναβούξε 'ς τὸ λόγγο ἡ φωνή μου Ἡπ. || Ποίημ. Ὁγρὰ ἀπ' τῆς νύχτας τῇ δροσιᾷ ριγοῦν κι ἀναβουίζουν (τὰ δάση δηλ.) ΜΦιλήντ. ἔνθ' ἀν.

Β) Μετβ. 1) Κάμνω τινὰ νὰ κραυγάσῃ Πελοπν. (Λεῦκτρ.): Μὴν τὸ ἀναβοῖζης τὸ παιδί. 2) Ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην μου παλαιὰ γεγονότα Πελοπν. (Μάν.): Μὴν ἀναβοῆς τὸ πρᾶμα.

ἀναβόισμα τό, ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 38 ἀναβούισμα ΣΠασαγιάνν. ἐν Τέχνῃ 1,142.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβοῖζω.

1) Δυνατὴ φωνή, κραυγὴ ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 38: Ὅσο ἐξύγωναν τὰ βόιδα 'ς τὸ μακελλεῖό, τόσο αὖξαιναν τὰ μουκανητὰ κι ἀναβοῖσματα. 2) Ἀντιβόησις, ἀντήχησις ΣΠασαγιάνν. ἐν Τέχνῃ 1,142: Ἀπὸ τὰ δάσα γῦρο βγαίνει βαθὺ ἀναβούισμα.

***ἀνάβολα** ἐπίρρ. ἀνάολα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάβολος.

Κατὰ τὰ σύνορα, τὰ ὄρια: Τὸ χωράφιν του ἐν ἀνάολα τοῦ δικοῦ μου.

ἀναβόλα ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λεντεκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) — Λεξ. Ἡπίτ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀναβολή. Περί τῆς λ. ἰδ. ΣΨάλτην ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 18 κέξ.

1) Τὸ κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ ἀγροῦ μέρος, τὸ ὁποῖον συμβαίνει ἐνίοτε νὰ εἶναι ἔνεκα τῆς συσσωρεύσεως χώματος ὑψηλότερον τῆς ἄλλης ἐπιφανείας τοῦ ἀγροῦ, καλλιεργεῖται δὲ οὐχὶ διὰ τοῦ ἀρότρου, ἀλλὰ διὰ τῆς σκαπάνης Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.): Δὲν καμώνιτι ἡ ἀναβόλα, σκάψ' την μὲ τοῦ τσαππὶ Αἰτωλ. Ἀναβόλα, βουῖδάκι μ'! (παρακείμενον πρὸς τὸν ἀροτῆρα βουῖν νὰ προχωρήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον πρὸς τὸ τέρμα διὰ νὰ μείνῃ μικρότερον τμήμα ἀκαλλιέργητον διὰ τοῦ ἀρότρου) Καλοσκοπ. Συνών. ἀναβολάδα, ἀναβολή 2. Πβ. ἀνάβολος. β) Τμήμα ἀγροῦ ἀκαλλιέργητον ἐν μέσῳ ἐσπαρμένων ἀγρῶν Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Σῦρε ἀπόλυσε τὰ ζὰ 'ς τὴν ἀναβόλα Καλάβρυτ. Μπῆκαν τὰ βόιδια μέσ' 'ς τὴν ἀναβόλα Αἰτωλ. 2) Ἀντηγὶς ἐπὶ ἐπικλινῶν ἀγρῶν καὶ ἀμπέλων σχηματιζομένη διὰ κατασκευῆς τοιχίσκου ἐκ λίθων ἄνευ συνδετικῆς ὕλης διὰ νὰ μὴ παρασύρεται τὸ ἔγχωμα ὑπὸ τῶν καταρρεόντων ὑδάτων Πελοπν. (Λεντεκ.) — Λεξ. Ἡπίτ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀποδόμι, δόμακας, δομάρι, δόμη, δόμος, δέτης, πεζούλλα, πεζούλλι.

ἀναβολάδα ἡ, Κρήτ. Πελοπν. (Λακεδ. Λακων. Μάν. Οἶν.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀμαρτ. οὐσ. ἀναβολάς, ὅθεν καὶ τὸ ὑπὸ τῆς γραπτῆς παραδόσεως μαρτυρούμενον ἀμβολάς.

Ἀναβόλα 1, ὁ ἰδ.

ἀναβολάδι τό, Καππ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀναβολάδιον = ἀμπεχόνη, περιβόλαιον. Περί τῆς λ. ἰδ. ΣΨάλτην ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 23.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., τὰ δῶρα τὰ πεμπόμενα ὑπὸ τῆς πενθερᾶς πρὸς τὴν μνηστήν. Πβ. ἀναβόλι 1 β.

ἀναβολαδιάζω Καππ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναβολάδι.

Πέμπω δῶρα πρὸς τὴν μνηστήν, ἐπὶ πενθερᾶς.

ἀναβολάζω Ἄνδρ. ἀνεβολάζω Ἄνδρ. Θήρ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κορων.) Τῆν. κ. ἀ. ἀνηολιάζω Κάμπ. (Ἐλυμπ.) ἀνηολιάζω Κάμπ. νεβολάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναβολή. Περί τῆς λ. ἰδ. ΣΨάλτην ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 24.

1) Ἀνέρχομαι τὸν ἀνήφορον Κάμπ. (Ἐλυμπ. κ. ἀ.): Ἐν ἡμπαρῶ ν' ἀνηολιάσω καὶ νὰ 'ρωτῶ κεῖ 'ὰ πάνω ('ὰ=δά). Μ' οὔε κάτω κατηολεῖ μ' οὔε ἂν' ἀνηολιάζει (οὔε=οὐδέ). Συνών. ἀναβολεματίζω 1, ἀναβολεύω 1, ἀνηφορίζω, ἀντίθ. κατηφορίζω. β) Ἀορίστως, ἀνέρχομαι Κάμπ. (Ἐλυμπ.): Ἄσιν.

Καὶ πῶν-ναι τὸ δραπάνι του καὶ ἄλ-λει τὸ σπαθὶ του κι ἀνηολιάζει κ' ἔρκεται ἄνω 'ς τὸν ἄνω κόσμον ('άλ-λει=βάλλει) 2) Ἀναπηδῶ, ἀναβλύζω, ἐπὶ ὕδατος Τῆν.: Ἀνεβολάζει τὸ νερό. Συνών. ἀναβλύάζω, ἀναβλύζω 1, ἀναβρύω. β) Ἐπὶ οἴνου, παραμένω θολὸς Κύθν.: Ὁ γύψος κατακαθίζει ἀπὸ τρυγιά καὶ δὲν ἀνεβολάζει τὸ κρασί. 3) Αἰσθάνομαι φρικίαςιν Νάξ. (Ἀπύ-

